

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 428/06
12.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Округног суда у Сремској Митровици Гж. 1076/05 од 11.10.2005. године, у седници одржаној 12.04.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Округног суда у Сремској Митровици Гж. 1076/05 од 11.10.2005. године и ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца АА и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Општинског суда у Старој Пазови П. бр. 1955/03 од 11.05.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Старој Пазови П. 1955/03 од 11.05.2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог бр. аа од 03.11.2003. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. бб од 22.05.2002. године и анекс тог уговора бр. вв од 08.11.2002. године уз утврђење престанка радног односа са даном 04.11.2003. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове шефа службе контроле безбедности саобраћаја.

Одлучујући о жалби тужиоца Округни суд у Сремској Митровици је пресудом Гж. 1076/05 од 11.10.2005. године преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев и поништио као незаконито решење туженог од 03.11.2003. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. бб од 22.05.2002. године и анекс уговора бр. вв од 08.11.2002. године уз утврђење престанка радног односа са даном 04.11.2003. године, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове шефа службе контроле безбедности саобраћаја, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 64.125,00 динара са законском затезном каматом од 11.05.2005. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП-а.

Ревизија је основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачке 11. ЗПП-а.

Ревизијом изјављеном из овог законског разлога не указују се на друге битне повреде одредаба Закона о парничном поступку.

Другостепени суд је погрешно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је са туженим 22.05.2002. године закључио уговор о раду бр. 2733, и анекс уговора под бројем 1201 08.11.2002. године, са распоређивањем да обавља послове и радне задатке

шефа службе контроле безбедности саобраћаја у "ББ1". Решењем туженог бр. аа од 03.11.2003. године тужиоцу је отказан уговор о раду, и анекс уговора о раду из разлога што је својом кривицом починио повреду радних обавеза које су предвиђене у члану 16. х под тачком 1., 10., 16. и 23. уговора о раду од 22.05.2002. године, закљученог између странака. Тужиоцу радни однос престаје закључно са даном 04.11.2003. године. Решење о отказу уговора о раду донето је на основу члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду и члана 16. уговора о раду.

Тужиоцу је из наведеног законског разлога и повреде одредбе члана 16. Уговора о раду отказан уговор о раду због тога што је 17.09.2003. године за време обављања послова шефа службе контроле безбедности саобраћаја управљајући возилом туженог својом кривицом изазвао саобраћајну незгоду у ВВ испред ресторана "ГГ" и то тако што је прешао на коловозну траку намењену за возила из супротног смера, због

чега је дошло до контакта са возилом које се кретало из смера ДД. Тужилац је због ове радње оглашен кривим због учињеног прекршаја решењем Општинског судије за прекршаје од 14.01.2004. године, које је потврђено решењем Већа за прекршаје као другостепеног органа.

Пре донетог решења о отказу уговора о раду тужени је упозорио тужиоца на постојање повреде радне обавезе, а тужилац се по поднетој пријави о повреди радне обавезе писменим путем изјаснио. У поступку датог отказа тужени је тражио мишљење оба репрезентативна синдиката који су дали и доставили своја мишљења.

Подводећи утврђене чињенице под одредбу члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду и одредбу члана 16. х) тачку 1. и 23. Уговора о раду на основу којих је тужиоцу отказан уговор о раду првостепени суд је правилно примењујући ове одредбе одбио тужбени захтев као неоснован. Одредбом члана 16. под х) закљученог уговора о раду предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреде радних обавеза, а под тачком 1. повреда радне обавезе представља неизвршавање и несавесно, неблаговремено, неквалитетно и немарно извршавање радних обавеза. Повреда радне обавезе према тачки 23. истог члана уговора је свака радња или пропуштање на раду или у вези са радом у којој се стичу обележја кривичног дела, привредног преступа или прекршаја. При утврђеној чињеници да је тужилац 17.09.2003. године, обављајући редовне послове шефа службе контроле безбедности саобраћаја управљајући службеним возилом, власништво туженог код ресторана "ГГ" приликом укључивања у саобраћај возилом којим је управљао према смеру ДД прешао „својим возилом“ на саобраћајну траку намењену за саобраћај возила из супротног смера и тако изазвао саобраћајну незгоду са возилом које се кретало из супротног смера тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе несавесног и немарног извршавања радних обавеза. Ова радња има и обележје прекршаја због чега су испуњени законски разлог из одредбе члана 101. став 1. тачке 3. и 4. Закона о раду и разлог из закљученог уговора о раду из члана 16. х) тачке 1. и 23. за отказ уговора о раду.

Испитујући законитост решења туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду првостепени суд је правилно закључио да није од утицаја на законитост датог отказа што тужилац својом радњом није проузроковао материјалну штету тужиоцу и што је у поступку утврђено да тужилац приликом повреде радне обавезе није био под утицајем алкохола. За законитост датог отказа довољно је што учињена радња тужиоца представља повреду радне обавезе а која повреда је учињена кривицом тужиоца и која је уговором о раду наведена под тачком 1. чл. 16. х) као неизвршавање, несавесно и неблаговремено извршавање радних обавеза, а у овој радњи тужиоца стичу се обележја прекршаја па је и као таква разлог за дати отказ у смислу чл. 16. х) тачке 23. Уговора о раду.

Из чињеничног стања које је другостепени суд у поступку одлучивања о жалби тужиоца узео као потпуно и правилно утврђено, извео је погрешан закључак да тужени решењем о отказу уговора о раду није навео која радња представља повреду радних обавеза. Тужени је изреком решења навео законски разлог због кога је тужиоцу отказан уговор о раду уз означавање одредби закљученог уговора о раду којима су прописане повреде радних обавеза, а радња која представља повреду радне обавезе наведена је у образложењу решења. С обзиром да је образложењем решења наведено да је тужилац 17.09.2003. године, обављајући своје редовне послове шефа службе контроле безбедности саобраћаја при чему се користио и управљао службеним аутом код ресторана "ГГ" приликом укључивања у саобраћај возилом којим је управљао са колског улаза према смеру ДД прешао „својим возилом“ на саобраћајну траку намењену за саобраћај возила из супротног смера и тако изазвао саобраћајну незгоду, то је у односу на тако наведену радњу и законски разлог из изреке решења могла да се испита законитост датог отказа.

Како је тужени пре донетог решења о отказу уговора о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за дати отказ уз поштовање и осталих правила поступка и рока у коме је тужиоцу дат отказ уговора о раду правилно је првостепени суд из разлога које у свему прихвата и Врховни суд одбио тужбени захтев као неоснован.

Из изложеног основан је разлог ревизије да је побијана пресуда другостепеног суда заснована на погрешној примени материјалног права. Прихватајући разлоге првостепеног суда за неоснованост тужбеног захтева Врховни суд је применом одредбе члана 395. став 1. ЗПП-а преиначио побијану пресуду и одлучио као у изреци.

На основу чл. 491. став 4. ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр. 125/04 од 22.11.2004. године) о ревизији је одлучено по правилима парничног поступка која су важила до дана ступања на снагу овог Закона.

На основу одредбе члана 491. став 4. ЗПП-а („Сл. гласник РС“, бр. 125 од 22.11.2004. године) о ревизији је одлучено по правилима парничног поступка које су важила до дана ступања на снагу овог Закона.

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

